

ouverte, να ἀναγνώσουν μελωδίας μέσης δυσχερείας εἰς τὰ κλειδιά τῆς κοινῆς χρήσεως τοῦ sol καὶ fa, γὰρ νὰ μὴ ἀναφέρωμε τὸ κλειδί do.

Καὶ τὸ συμπέρασμα; Τὶ μᾶς λέει ἡ σκληρὰ πραγματικότητα; Ἡ πραγματικότητα αὐτὴ μαρτυρεῖ ὅτι ἡ ὅλη ἐργασία τοῦ IV καὶ V τεύχους τοῦ Σολφῆζ, περιορίζεται εἰς τὴν ἐκ στήθους μηχανικὴν ἐκμάθησιν μελωδιῶν καὶ ὀνομασιῶν κατὰ μίαν οἰανδήποτε ὀριωμένην κατάταξιν, πρᾶγμα πού ἀρμόζει μᾶλλον σὲ παλαιόλον παρὰ σὲ ἄνθρωπον. Ἡ δὲ πραγματικότητα αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν δοθεῖσαν ἀνωτέρω δευτέραν ἐρώτησιν.

Ἐντεῦθεν καὶ τὸ συμπέρασμα, ὅτι παρομοίας φύσεως διδασκαλία τοῦ Σολφῆζ, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι βιώσιμος. Ἡ σπουδαιότερα παράγραφος ἢ ἀποτελοῦσα τῶν ἀκρογωνιαίων λίθων τοῦ Σολφῆζ εἶναι σαθροτάτη.

Πολὺ ὀλίγη προσοχὴ ἔχει δοθεῖ εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ. Ἡ ἐκμάθησις τῶν διαστημάτων πρέπει νὰ γίνῃ ἢ βάσις τοῦ ὅλου μαθήματος τοῦ Σολφῆζ.

Ἡ ἔξ ἀκοῆς ἐκμάθησις τῶν διαστημάτων, ὁ σχηματισμὸς καὶ ἡ εὐχερὴς ἀνάγνωσις των εἰς ὅλα τὰ εἶδη καὶ εἰς ὅλας τὰς βαθμίδας καθὼς καὶ ἡ ὑπαγόρευσις, πρέπει νὰ γίνεται παραλλήλως μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς μελωδικῆς ἀναγνώσεως τοῦ Σολφῆζ μέχρι τελειοποιήσεως δηλαδὴ τῆς à l'ivre ouverte ἀναγνώσεως.

Συγχρόνως, ὅλη ἡ πολυετής αὐτὴ ἐργασία, εἶνε ἀπαραίτητος νὰ συντομευθῇ εἰς τρία ἔτη, νὰ ἐλαττωθῇ ἡ ἀνάγνωσις εἰς τὰ κλειδιά τοῦ do, (ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν καθαρῶς ἱστορικὴν τὴν σημασίαν) νὰ καταργηθῇ ἡ ἀνάγνωσις εἰς τὰ μικτὰ κλειδιά, καὶ τέλος νὰ αὐξηθῇ κατὰ τάξιν διαβαθμίσεως δυσχεριῶν, ἢ ποσότης τῶν γυμνασμάτων εἰς τὰ κλειδιά sol καὶ fa.

Πρέπει ἐπὶ πλέον νὰ δοθῇ ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλύτερα προσοχὴ εἰς τὴν τριετῇ ὑποχρεωτικῇ ἐκμάθησιν τοῦ κλειδοκυμβάλου δι' ὅλους τοὺς φοιτῶντας.

Μόνον ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθοῦν θετικὰ ἀποτελέσματα.

Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι, τὸ ζήτημα τῆς διευθετήσεως τοῦ Σολφῆζ εἰς τὰ μουσικὰ μας ἰδρύματα θὰ προκαλέσῃ τὴν σοβαρὰν προσοχὴν τῶν μουσικῶν μας κύκλων, διὸ τὴν ἀναγκαίαν πλέον κατάρτιον προγράμματος διδασκαλίας αὐτοῦ τοῦ μαθήματος.

ΑΡ. ΚΟΥΝΤΟΥΡΩΦ

Η "ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ", ΤΟΥ Κ. Χ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐγκαινιάζω τὴν καινούρια σελίδα τῶν «Μουσικῶν Χρονικῶν» γιὰ τὴν ἐλαφρὰ μουσικὴ μὲ τίς «Μοδιστρούλες τῆς Ἀθήνας» τοῦ κ. Χ. Χαίροπούλου.

Πρὶν ἀρχίσω νὰ μιῶ γι' αὐτὸ θὰ πῶ γενικὰ πῶς τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ σύγχρονη ἑλληνικὴ Ὀπερέττα προσώδευσεν ὑπὸ ἐποχὴν καλαισθησίας. Δὲ θὰ λημονήσω ποτὲ τὴν ἐντύπωσιν πού εἶχα ὅταν πρὸ πέντε νομίζω ἐτῶν ἄκουσα καὶ παρακολούθησα μερικὰ σύγχρονα ἔργα ἐλαφροῦς μουσικῆς. Μέσα μου ρώταγα διαρκῶς πού εἶνε τὸ λεπτό τσουχερό ἑλληνικὸ πνεῦμα, τὸ πνεῦμα αὐτὸ τὸ εἰρωνικὸ πού ἐθαύμασα στοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ παραδείγματος χάριν!

Μερικοί πού τους εξωμολογήθηκαν τις σκέψεις μου και πού είπα πώς κοντά στά άλλα εθάρκα μίαν Έλλειψη γούστου μου άπάντησαν πώς «ατά άρέσουν στο κοινό». Τό πίστεγα - τι νάκανα; - και δέν ξαναπήγα σέ όπερέττο. Άπό τότε όμως πού ήρθαν ή όμιλοδσες ταινίες παρατήρησα ότι τό «κοινό» καταλάβει και πολύ καλά μάλιστα τό καλό και άντιλαμβανόταν άμέσως όλες τις λεπτομέρειες. Κατάλαβα πώς όσοι μου μίλησαν γι' αυτό τό είχαν άδικήσει. Και τό περασμένο καλοκαίρι άκουσα τή ύποδείξει κάποιου φίλου τις «Θεατρίνες» τών κυριών Πρινέα-Βιτάλη πού με τή δροσιά τους, τήν καλαιόθητη λεπτή μουσική και τόν εύθυμο ζωντανό διάλογο μου ξανακέντησαν τό ένδιαφέρον γιά τήν Έλληνική Όπερέττα.

Άλλά νά κάνω τώρα κριτική γιά τά καλοκαιρινά έργα είνε κάπως άγιά. Άλλως τε τά έχρινε ίκανοποιητικώτατα. . . τό κοινό.

Η «Μοδιτρούλες» τού κυρίου Χαιροπούλου έχουν όλα τά χαρίσματα πού διακρίνουν γενικά τήν έμπνευση τού λεπτού συνθέτου: Πρωτοτυπία στή μουσική ιδέα, ευγένεια στή μελωδία και λεπτή κολαισθησία. Ό κύριος Χαιροπούλος και στά πιά μουσικά πραγματάκια πού γράφει είνε ευγενικός και με γούστο. Ποτέ δέ θά τόν βρη κανείς τετριμμένο. Έτσι και τώρα: Όλη ή μουσική είνε λεπτοτάτη, πρωτότυπη και καλαιόθητη. Άπό τό διάλογο ίσως νά λείπει κάποια ζωηρότης. Άλλά τά δύο τραγούδια «Δέ θά τό μάθης άν σ' άγαπώ» και «Όνειρα γιά μιά νύχτα» θά μπορούσαν ν' άκουστούν εύπρόσπαστα παντού. Άπό τό όλο έργο θά μπορούσε ίσως νά λείψει ή σκηνη έκείνη τού γδυσίματος τής Ζοζώς πρò τού κοινού. Δέ συμφωνούσε πρòς τό γενικό διακριτικό πνεύμα τού έργου ήταν σαν ένα άπομεινάρι τής έποχής πού έλεγα παραπάνω. Χωρίς νά λογαριάσωμε πού με τήν έλλειψη διαλόγου κινήσεως και δράσεως γενικά είχε κάτι τό μοιότονο παρ' όλες τις φιλότιμες προσπάθειες τού κυρίου Πρινέα νά τή ζωηρέψη.

Στους ρόλους τους πολύ καλοί ό κ. Τριχάς ως πατέρας τής Ζοζώς, ό κ. Κοφιινιώτης ως θανμαστής τής Φανής και ή Δνίς Χαντά, πού είχε στιγμές άληθινού λυρισμού. Επίσης έξαιρετοι ή κ. Πρινέα και ή άμίμητη κ. Ρούσου και ό κ. Χατζηχορηότος. Ό ρόλος τού μικρούπαλλήλου γιά τόν κ. Πρινέα φτωχός. Άσφικτιόσει! Ό Πρινέας είνε τύπος κατ' έξοχην δημοουργικός. Κι' έδώ τόν έβλεπε κανείς νά όργη γιά δημοουργία. Ό κ. Καντιώτης ως κούφιος νέος τής άριστοκρατίας πολύ καλός. Ένώ βρισκω πώς γιά τή Δίδα Δράκου ό τύπος τής σόμπι δέν πολυταίριζε. Η Δνίς Δράκου και ως φυσιογνωμία άκόμα είνε τό πειραστικίον, τό ζιζάνιον και ή ζωηρή φίλις πού τρέφεται με τήν περιπέτεια. Δέν είνε ή κοσμική κοπέλλα πού κι' άν κáη χαμιά τρέλλα είνε γιατί κουράστηκε ή χόρτασε τήν κανονική ζωή και βαρέθηκε τούς τύπους. Τήν πράξη της πρέπει νά τήν έμπνέη ή δίψα όχι ό κόρος.

Τό άνέβασμα πολύ φροντισμένο όπως γενικά ό, τι παρουσιάζει ό Μακίδος. Καλοβαλμένο από μευάλετο και χωριτωμένοι στήν έκτέλεση οί χοροί. Ίδιως τόνειρο μετά τό μεθόδι με πολλή φαντασία.

Η όρχήστρα μελετημένη, πειθαρχική, με ταμπεραμέντο, κάνει τιμή στον έξαιρετο μάεστρο κ. Βιτάλη, τόν άσύγχροτο Διευθυντή της με τό καθαρό και ζωντανό παίξιμο.

ALEX THURNEYSSEN